

תורת אביגדור

לימודים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: א. בן-עמי
איורים: יוכבד נדל

פרשת פי תצא

המלחמה האמיתית

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

המלחמה האמיתית

שימי ואיצי התנשפו כשהם סחבו את שקיות הקניות במעלה המדרגות אל בית השכנים. שכינם, אירבינג בלומבוים, עבר ניתוח והם, בני משפחת גרינבוים, הציעו את עזרתם בקניות עד שיחלים.

שימי צלצל בפעמון.

"הכנסו!" נשמע הקול והם פתחו את הדלת לרווחה. השכן התקדם לקראתם בכיסא הגלגלים.

"שלום ילדים!" אמר אדון בלומבוים בעל מצב הרוח המרומם, "תודה רבה לכם על עזרתכם."

"בשמחה, אדון בלומבוים," אמר שימי. "האם תרצה שנעזור לך לסדר את המצרכים במקומם?"

"אה, וואו!" אמר אדון בלומבוים. "ילדים, תדעו לכם שיש לכם מידות מיוחדות ממש! ואכן כן, זה בהחלט יוכל לעזור."

ובכך, רוקנו מיד שני הילדים את שקיות הקניות והניחו כל דבר במקומו.

"ילדים," אמר אדון בלומבוים כשהם סיימו. "האם תוכלו לשים את אחד מחבילות ממחטות הטישיו בחדר האחורי?"

"בוודאי!" הם קראו ורצו דרך ההול. אולם, כשהגיעו לחדר האחורי הם נעצרו. שם, על הקיר, הם הבחינו בתמונה בה ניבטה קבוצת חיילים קופצת מתוך מסוק באמצע שדה! ועל השולחן שליד החלון שכנו אחר כבוד מדי צבא אמריקני עם שם. "א. בלומבוים". הם הביטו סביב וראו שכל החדר היה מלא בחפצים הקשורים לצבא ומלחמה. ואפילו על המדף היה מונח משהו הדומה לרימון יד.

הקול שנשמע מאחוריהם גרם להם לקפוץ. "האם חדר מזכרות הצבא שלי כל כך מעניין?" כך אדון בלומבוים, מתוך כסא הגלגלים ועם חיוכו הרחב.

"אה, אנחנו מתנצלים!" אמר איצי ומיד הניח את חבילת הממחטות על השולחן ליד מדי הצבא האמריקנים. "אבל החדר הזה נראה כל כך מעניין! האם היית בצבא?"

"כן, הייתי" ענה אדון בלומבוים. "למעשה, אני נלחמתי בווייטנאם." הוא הצביע את התמונה שעל הקיר. "שם, מימין זה אני, קופץ מתוך המסוק."

"מדהים," נשם שימי עמוקות. "אבל מדוע קפצת אל מחוץ למסוק במקום להמתין לנחיתתו? זה נראה קצת מסוכן!"

"זה בהחלט מסוכן לקפוץ מתוך מסוק כשהוא עדיין באוויר," הסכים אדון בלומבוים. "אולם במקרה הזה להמתין לנחיתה היה עלול להיות מסוכן פי כמה! אתה מבין, זה היה ממש באמצע צפון ווייטנאם בעיצומה של מלחמה קשה. היינו תחת מתקפה תמידית של טילים ומטחי אש הרובים. דקות מועטות לאחר שתמונה זו צולמה, מסוק נוסף מלא חיילים נפגע על ידי טיל!"

הילדים הקשיבו בהערצה לאדון בלומבוים כשהוא המשיך לספר להם את סיפורי הגבורה מהמלחמה, איך הוא היה מתקדם אל אמצע הנהר הגדול בכדי לבדוק אם יש

חיילים אויבים בקרקעית הנהר, ואיך הוא אף נפגע בזרועו השמאלית מהתפוצצות של פצצה!

"זה פשוט מדהים, אדון בלומבוים," אמר שימי. "אני מאמין שהמלחמה בווייטנאם היתה התקופה המשמעותית ביותר בחייך!"

חיוכו של אדון בלומבוים נמחה משפתיו קלות. "הו, לא, שימי," הוא אמר ברצינות. "בכלל לא. הייתי שותף למערכות ומאבקים שהיו חזקים הרבה, הרבה יותר מזה של ווייטנאם." "מה? נלחמת גם בעירק?" שאל שימי.

"הוי, לא, לא בעירק," אמר אדון בלומבוים. "זו היתה מלחמה שאני עדיין נלחם בה עד עצם הרגע הזה."

"אה, לכן היה לך עכשיו ניתוח?" שאל שימי. "האם שוב פגע בך טיל?"

"לא, לא ולא," אמר אדון בלומבוים. "זה לא מלחמה עם טילים. זה הרבה יותר מסוכן ובעל השלכות גדולות בהרבה מזה."

"כמו מה?" שאל שימי שוב. "טיל אטומי???"

"אפילו גרוע יותר מטיל אטום!" קרא אדון בלומבוים והילדים התחילו להעלות הבעות מפחדות על פניהם. "אני מדבר על המלחמה מול היצר הרע! 'כי תצא למלחמה על אויבך' - זו מלחמה שקיימת כל החיים! ועד כמה שטילים ופצצות הם מפחידים ומסוכנים, הם עדיין יכולים לפגוע רק בעולם הזה, אולם היצר הרע? הוא מנסה להשמיד ולהרוס לנו את העולם הבא גם כן!"

"אתם יודעים, כשהייתי בווייטנאם, היה עלינו להיזהר מאד באופן תמידי. כל קול, כל תזוזה שעשינו, מעולם לא ידענו איפה אנו עלולים לפגוש באויב, היכן הוא מתחבא וממתין לתקוף אותנו. אפילו היציאות לדברים הכי הכרחיים היוו סיכון גדול! **אולם, עם היצר הרע זה פי מיליון מסוכן!** במלחמת היצר עלינו להיזהר לא רק בדיבור ובפעולה אלא אפילו בצורת החשיבה!"

"ילדים," סיים אדון בלומבוים, "זה כבר מאוחר ועליכם לחזור הביתה לפני שאמא שלכם תתחיל לדאוג. אולם הביטו עוד פעם אחד סביבכם על כל האביזרים הצבאיים, תמונות הנשק, הפצצות והמסוקים, רימון היד הישן הזה. ותמיד זכרו: **המערכה מול היצר הינה המלחמה האמיתית!** בכל רגע, האויב מחכה לקפוץ ולתקוף אותנו. ואנו? עלינו להיות מוכנים ומזומנים לכך תמיד, בכדי שנוכל להשיב מלחמה ובעזרת השם - לנצח!!!"

שבת שלום ומבורך!